

ZPRAVODAJ SPŠ STROJNICKÉ A SOŠ PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ

ČÍSLO 8 – DUBEN 2021

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

- ÚSPĚCH V SOUTĚŽI V NĚMECKÉM JAZYCE 1
- ONLINE PREZENTACE PORTÁLU KNIHOVNY.CZ 1
- LICENCOVANÉ ELEKTRONICKÉ ZDROJE PŘÍSTUPNÉ V SVK PK – ONLINE 2
- OTTO VÍ I TOTO 2
- ČÍSLICOVÝ POČÍTAČ VE ŠKOLSTVÍ A V AUTOMATIZAČNÍ TECHNICE 2
- MALÝ DRZÝ DODATEK 4
- TURISTA PŘEKONÁ VŠECHNY PŘEKÁŽKY 2

AUTOŘI:

- Mgr. I. Kopečková
- Ing. P. Hlávka
- Mgr. Andrea Mařáková
- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

ÚSPĚCH V SOUTĚŽI V NĚMECKÉM JAZYCE

Ivana Kopečková

I v letošním roce se již tradičně konala konverzační soutěž v německém jazyce, tentokrát ovšem v online podobě kvůli koronavirové pandemii. Naši školu v tomto roce reprezentovala Julie Vosyková, studentka třetího ročníku oboru Veřejnosprávní činnost. V krajském kole vybojovala překrásné druhé místo.

V této soutěži se prověřují a posuzují jazykové dovednosti těch nejlepších němčinářů z různých typů středních škol. Soutěžící konverzují se členy poroty na téma, které si vylosují. Julie se nezalekla online formy soutěže, suverénně zvítězila v okresním kole, a tak jsme jí mohli držet palce v kole krajském. I zde předvedla své rozsáhlé znalosti německého jazyka, pohotové reakce a kreativitu. Blahopřejeme a přejeme hodně úspěchů i do budoucna.

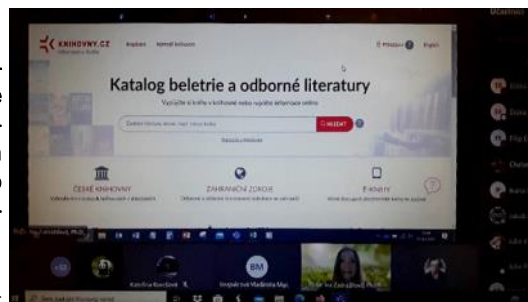

ONLINE PREZENTACE PORTÁLU KNIHOVNY.CZ

Andrea Mařáková

Studenti všech ročníků oboru Informační služby se 31. 3. 2021 zúčastnili online prezentace portálu Knihovny.cz. Školitelka PhDr. Iva Zdražilová představila Centrální portál knihoven (www.knihovny.cz), jednotnou platformu pro vyhledávání v online zdrojích českých knihoven.

V rámci prezentace systému ukázala studentům možnosti portálu: vyhledávací vy-

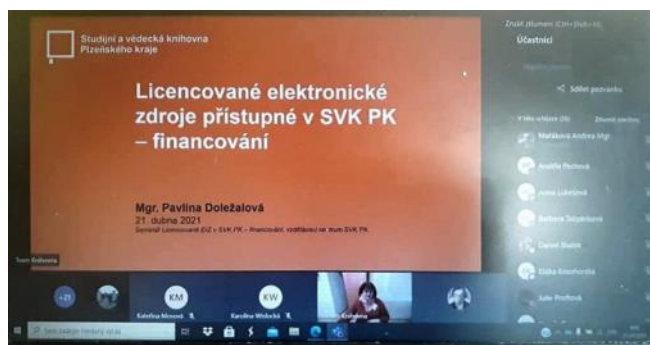
chytávky, osobní profil s výhodou propojení čtenářských kont více knihoven, službu Získej, generování citací dokumentů z partnerského projektu Citace.com i vyhledávání v obsahu dokumentů, či v zahraničních zdrojích. Prezentace rozšířila výuku odborných předmětů o podrobnější informace i praktické ukázky práce s digitálními zdroji a byla studenty velmi pozitivně hodnocena.

LICENCOVANÉ ELEKTRONICKÉ ZDROJE PŘÍSTUPNÉ V SVK PK – ONLINE PREZENTACE

Andrea Mařáková

Dne 21. 4. 2021 se žáci 3. a 4. ročníku oboru Informační služby zúčastnili výborně připravené prezentace Mgr. P. Doležalové z SVK PK na téma Licencované EIZ (elektronické informační zdroje – databáze) a jejich financování – praxe SVK PK.

Online prezentace byla koncipovaná tak, aby žákům prohloubila teoretické znalosti z předmětů IS a ZED a instruovala je v práci s databázemi přístupnými pro čtenáře SVK PK. Nechyběly také ukázky rešerší a seznámení s odbornými činnostmi knihovny.

OTTO VÍ I TOTO

CO ŘÍKÁ OTTŮV SLOVNÍK NAUČNÝ TŘEBA O ZKOUŠCE?

Vybírá Josef Gruber

Zkouška má v češtině dvojí význam: 1. Z. školní n. žákovská (lat. examen, něm. Prüfung), při níž zkoušený má prokázat jisté vědomosti, znalost nebo způsobilost, jako jsou na př. mimo z-ky semestrální (pololetní) z. maturitní, t. j. z. zralosti pro návštěvu vysokých škol, z-ky přísné (rigorosa) pro dosažení doktorátu, z-ky státní při uni-versitách na fakultě právnické a filosofické a na vysokých školách technických, z. osob duchovních pro dosažení uprázdněného obročí (viz Konkurs, str. 716 až 717) a j. – 2.

Z. tolik co pokus (experiment), zkoumání, průba (viz Prubřství) atd. – Z. chemická č. rozbor chem. viz Analýsa chemická. – Z. soubojem, vodou, ohněm viz Boží soud.

Použito: Ottova encyklopedie obecných vědomostí na CD-ROM. Aion CS, s.r.o. ve spolupráci s firmou AMD, v.o.s., 1997.

Zdroj obrázku: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ott%C5%AFv_slovn%C3%ADk_nau%C4%8Dn%C3%BD#/media/Soubor:Ottuvslovník.jpg; licence <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/de/deed.en>

ČÍSLICOVÝ POČÍTAČ VE ŠKOLSTVÍ A V AUTOMATIZAČNÍ TECHNICE KALKULAČKY, MIKROPOČÍTAČE A PRVNÍ OSOBNÍ POČÍTAČE 1976 – 1991 (POKRAČOVÁNÍ Z MINULÉHO ČÍSLA)

Petr Hlávka

Od roku 1976 jsem pracoval jako učitel ve Středním odborném učilišti chemickém (SOUCH) patřícím tehdy pod Chemičku. První léta jsem z výpočetní techniky používal pro výuku analogový počítač MEDA 42 TA. S číslicovou výpočetní technikou jsem se setkal až v roce 1979, kdy škola zakoupila programovatelnou kapesní kalkulačku TI-58 se čtyřbitovým mikroprocesorem. Používal jsem ji od té doby pro technické výpočty a přípravu úloh.

Kalkulačka neměla výstup na termotiskárnu jako její sestra TI-59. Vzpomínám si, jak mě nadchl článek konstruktéra počítačů Eduarda Smutného¹⁾ v Amatérském Řádu, že je možné, po vyvedení výstupů z kalkulačky, použít jako tiskárnu dálkopis.

K proniknutí digitální výpočetní techniky do školství, přesněji mikroprocesoru 8080, došlo po roce 1980, v němž jsme byli v televizi svědky, jak na Mezinárodním strojírenském veletrhu naši vládní představitelé užasle pokývují hlavami nad kuffíkovým mikropočítačem s mikroprocesorem 8080, z jehož reproduktoru zní melodie Kočka leze dírou.

Nedlouho na to po-

Obr. 1 – TI 59

¹⁾ - Eduard Smutný (1944 – 1993) byl československým konstruktérem počítačů a mikropočítačů (m.j. počítače ON-DRA). Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Eduard_Smutný

řadala děčínská pobočka ČSVTS (Československé vědeckotechnické společnosti) seminář k mikroprocesoru 8080 a na něm jsme se seznámili stručně s jeho strukturou a principem programování ve strojovém kódu.

Když v roce 1983 zakoupila škola mikropočítač PMI - 80 se stejným mikroprocesorem, tak jsme mohli zahájit své první pokusy s jeho programováním. Výhodou tohoto a dalších kufříkových mikropočítačů, byla možnost vidět do jeho „střev“ a případně je doplňovat.

Obr. 2 – Mikropočítač PMI 80 z Tesly Piešťany

Další kufříkový mikropočítač TEMS 80 - 03, jsem ocenil při výuce Automatizačních cvičení ve svém dalším působišti - ve Střední průmyslové škole elektrotechnické (SPŠE) v Plzni.

Obr. 3 – TEMS 80 - 03 z Tesly Pardubice

K TEMSu vyvinula Tesla přídatnou desku s periferními obvody a k ní vydala fundovaný soubor návodů. Důležitou pomůckou pro výuku mikroprocesorové techniky byla také učebnice Milana Babáka²⁾.

Při našem školení z programování mikroprocesoru

v Institutu mikroelektronických aplikací (IMA) v Pardubicích roku 1987 lektor žasnul, že po patnácti letech (!) od vzniku mikroprocesoru 8080 neklesá počet zájemců o jeho programování ...

Pro běžnou výuku programování (dnes bychom mohli říci informačních technologií) jsme používali počítače IQ 151³⁾ a jazyk Basic.

Programovali jsme též v assembleru, šikovný kolega Petr Koucký tehdy upravil operační systém AMOS pro tisk vysvědčení s diakritickými znaky s výstupem na elektronický psací stroj Robotron.

Nástup osobních počítačů znamenal obrovský technologický posun, na semináři ČSVTS v Plzni na jaře 1989 nám jeden IBM PC kompatibilní předvedli jako velkou vzácnost. PC nebyly ještě pro normální smrtelníky, měli jich prý jen pár šéfové ve Škodovce, důvěrně nám bylo sděleno, že je mají pro okrasu, protože s nimi neumějí pracovat. Jejich cena se pohybovala kolem 250 tis. Kčs.

V červnu 1989 jsme absolvovali první školení práce s operačním systémem MS-DOS na tuzemském počítači PP 06 řady PC-XT z VÚVT Žilina (rok výroby asi 1986), pilně jsme si zapisovali příkazy, při ukázce činnosti viru padala písmenka z příkazového řádku...

První vlastní PC jsem zakoupil v německém městě

Obr. 4 – PP 06 se vyráběly ve čtyřech různých provedeních

Furth im Wald, naproti nádraží tam byla prodejna Hartl, klasika - bez pevného disku, operační systém se načítal z diskety. Toho času, co jsem s ním strávil. A s dalšími po něm!

V roce 1990 byly ve škole instalována první počítačová síť - slušovická TNS HC 08 s prvními disketovými jednotkami. Později jsme se dočkali i prvních počítačů IBM PC kompatibilních a začala éra školení pro učitele odborných předmětů nejenom z práce s operačním systémem MS -DOS, později s grafickým prostředím Windows 3.1. A také s uživatelskými programy - s tehdy populárním textovým editorem T602, tabulkovým procesorem Lotus (předchůdcem Excelu), s databázovým programem FoxPro. Bylo to období velice náročné, ale získali jsme základy programové „gramotnosti“, které využíváme doposud.

²⁾ - Milan Babák: Mikroprocesorová technika, SNTL 1986.

³⁾ - IQ 151 byl vyráběn v ZPA Nový Bor od roku 1985. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/IQ_151.

Zdroje obrázků:

<https://cs.wikipedia.org/wiki/TI-59>

<https://docplayer.cz/5028348-Ceskoslovenske-socialisticke-pocitace.html>

http://vuvt-zilina.sk/vystava_2019.pdf

MALÝ DRZÝ DODATEK

Josef Gruber

Po dočtení zajímavých příspěvků Petra Hlávky nemohu odolát, abych si nepřiložil polínko z jiné strany, neboť k obcování s dnes běžnými počítači jsem se jako zapřísáhlý strojař dostal zcela jinou cestou. Mimo jiné jsem si s nostalgií připomněl jméno Petra Kouckého, který byl spolu s pány Šípkem, Vláškem a dalšími na počátku připojování plzeňských škol k „síť sítí“; tehdy jsem u těch jednání byl a snažil jsem se nevypadat, že poslouchám svahilštinu. Mimochodem – ještě víte, co bylo vytáčené připojení?...

Programování na VŠ jsem zažil podobně jako píše kolega Petr. V příšerné barabizně na spadnutí, která hyzdila lokalitu nad tzv. Hamburgerem u plzeňského nádraží (dnes luxusní budova soudu) se nacházela „počítačová“ učebna. Když se do ní člověk dostal, aniž jej zkosila padající cihla nebo část shnilého dřevěného lešení, našel tam několik dál-nopisů, připomínajících obludné psací stroje. Lezla z nich děrná páska, do níž jsme s rachotem hodným socialistického průmyslu vyrazili záznam psaný v programu FORTRAN (pozor, nezaměnit s Fortrans – to je razantní projímadlo, které vás před koloskopickým vyšetřením promění v ropovod Družba). Páska byla výsledkem trpělivé mravenčí práce, jejímž výsledkem měl být např. primitivní obrys šroubu (v této době již společnost Autodesk Inc. v rukách zpátečnických imperialistů vyvíjela svůj AutoCAD pro osobní počítače). Páska byla odeslána do výpočetního střediska a po 7–10 dnech modliteb a rituálních tanců přišel v obálce výsledek. Díky drobné chybě se šroub nezjevil a zápočet z předmětu Numerická matematika a (sic!) počítačová grafika byl v ohrožení.

Příznám se, že tato technika mě nikdy nepřitahovala. Miloval jsem rýsování a konstruování a nechápal jsem některé své spolužáky, kteří díky zaklínadlům Atari, ZX Spectrum a Commodore proháněli na černobílých televizio-

rech (ve funkci dnešních monitorů) čtverečky požírající jeden druhý. Někdy v roce 1988 jsem už jako perspektivní mladý učitel byl vyslán na počítačové školení do Brna, které jsem (dnes to mohu přiznat) bohapustě proflákal, protože jsem po prvním dnu zjistil, že jazyk programátorů (nikdo jiný tam nebyl), jímž se hovořilo, plyne kolem mě bez účinku. Inu strojař, milující ozubená kolečka.

Brzy na to ovšem kolega matematik Vašek Pihera přepsal do programu pro IQ 151 výpočet řemenových převodů a přizval mě k vyzkoušení. To už bylo něco jiného. Přece jen jsem na vysoké škole disponoval programovatelnou kalkulačkou TI 58C (dnes je ve školní vitrině jako nefunkční muzejní exponát), pro niž jsem si psal „programy“, v podstatě ukládal do její konstantní paměti (C v názvu) postupy výpočtů. Pomohla mi nesmírně i při diplomce s výpočtem turbínové lopatky.

Ale moji skutečnou práci s počítačem odstartoval kolem r. 1993 již několikrát zmiňovaný kolega Vladimír Zajíc ukázkou textového editoru T 602. V učebně č. 75 (a později v „kumbálu“ č. 82) trůnil slušivý počítač s cenou patřící spíše do automobilu (Petrem zmíněný čtvrtmilion), ovšem s výkonností hluboko pod dnešními mobily. Zájemce o práci se zaregistroval, obdržel klíč a obřadně se v určenou hodinu dostavil na pracoviště...

No a pak už to šlo ráz na ráz. První seznámení s CAD v podobě programu Drafix, který distribuoval z emigrace se navrátilivší otec mé žákyně (dodnes jsme v kontaktu), „dosovská“ verze AutoCADu č. 12 a školení na ZČU, nástup prvních Windows (tehdy ještě jako nadstavbou nad MS-DOS) a na konci tisíciletí první „vytáčené“ připojení školy k internetu. Ke klávesnici mě definitivně přivázal první náš domácí počítač v roce 1998...

TURISTA PŘEKONÁ VŠECHNY PŘEKÁŽKY (2. DÍL)

Petr Viček

Další víkend napadl snůh v celé republice. A tak jsme si vybrali na Mariánské Lázně (Slavkovský les). Nikdy jsem tady na běžkách nebyl, protože zimy bývají v poslední době teplé, a tak tu nejsou podmínky. Pokud ovšem nepočítám jednu akci, kdy jsme s kamarádem přešli celý masív Slavkovského lesa ze Sokolova do „Mariánek“. Na Kladské jsme se pak napojili na „vyrátrakované“ stopy, jinak jsme si je prošli pávali.

Dnes jsme začali na golfovém hřišti (hotel Golf v obce Zádub - Závěšín, nedaleko horní stanice lanovky Krakonoš), kde je oficiální start areálu. Jeli jsme po krásné bezlesé pláni s výhledy na Podhorní vrch, vyhaslou sopku. Kdysi tu bývala výletní restaurace a lázeňští hosté až sem chodili z lázní na delší procházky, nebo je sem vozily povozy. Počasí je nádherné. Projeli jsme pláň a vstoupili do lesnatého terénu Slavkovského lesa. V lese jsou dvě hájovny: Rá-

covská myslivna (zděná) a Královský kámen postavená ze dřeva v alpském stylu. Přejeli jsme dvě silnice, které šplhají od Lesního pramene do masívu Slavkovského lesa (do obcí Kladská a Prameny). Jedna ze silniček je tak úzká, že v době jízdního řádu autobusu je pro ostatní dopravu na ní zakázán vjezd.

Od Nového rybníka jsme stoupali k nejvyššímu bodu naší cesty pod vrch Lysina (druhá nejvyšší hora Slavkovského lesa 982 mnm). Je tu altánek s vyhlídkou. Počasí se však za ty dvě hodiny pokazilo, je mlha a sněží, takže o výhledu na Dyleň v Českém lese si můžeme nechat pouze zdát. Sjíždíme do Vysokého sedla (904 mnm) mezi Lesným (nejvyšší hora 983 mnm) a Lysinou a tak zvanou Vlnitou cestou objíždíme masív Lysin a dostáváme se do Kladské. Je to unikátní vesnička celá postavená v alpském stylu u Velkého Kladského rybníka. Stojí tu bývalý lovecký zámek Metternichů, kteří měli jedno ze

sídel v nedalekém Kynžvartu. Zámeček byl dlouhou dobu za komunistů rekreačním střediskem Ministerstva zemědělství. Málokdo ví, že Kladská je semenišťem obávaná a jedovatá plevelná rostlina bolševník velkolepý, která se rychle rozšířila celým Slavkovským a Českým lesem a její exempláře byly nalezeny až u Plzně. Rostlina je to krásná, majestátní. Je podobná kmínu a nádherně kvete. Ale už na dotyk je jedovatá. Byla použita neznalými dětmi, které někdy napodobují dospělé a snaží shánět různé rostliny s dutým stonkem jako kuřivo. A tak má bolševník na svědomí několik udušených dětí. A mnoho lidí bylo v nemocnici s puchýři, když rostlinu likvidovali na své zahradě.

Obří rostlina se do Kladské dostala z Mongolska. Jeden z členů rodiny Metternichů si jí právě na Kladské vysadil. Byl poučen, že okolo rostliny se musí udržovat příkop a zahradník musí odsekávat rychle rostoucí kořeny, jimiž se rostlina rozmnožuje pod povr-

chem. Ihned po odkvětu se musí zlikvidovat majestátní květ, který je opravdu nádherný. Po konfiskaci majetku po Únoru 1948 se však příkop přestal udržovat, nikdo semena nelikvidoval, a tak začalo nekontrolované šíření plevelné rostliny. Svého času byla rostlina i chráněna, neboť se vyskytovala jen v oblasti Slavkovského lesa. V devadesátých letech však zamořila území tak, že musela být k likvidaci povolána i armáda...

Z Kladské jsme pokračovali na Farskou kyselku. Pramen je upraven tak, že výborná železitá minerální voda plní poměrně velký lavor uvnitř altánku a z něj lze nabrat. Vzpomínám na příběh neukázněného kluka a jeho nehorázných rodičů před několika desítky let. Tehdy jsem tu byl s rodiči, ochutnávali jsme kyselku a svačili. Přišla hlučná rodinka. Chtěl jsem jít nabrat další kalíšek, ale táta mně tehdy zarazil. Kluk do lavoru vykonal jistou potřebu a jeho otec se tomu ještě smál.

Nedaleko je rezervace Smrad'och. Je to fumarolové pole uprostřed rašeliny a vodou probublává sirovodík. Okolo něj se přesunujeme k louce u zříceného hotelu Nimrod. Bylo to krásné stavení, dnes jen hromada kamení. Pokračujeme směrem na Polom, kde také kdysi stával hotel (dnes zdevastované stavení) a sjíždíme zpět k autu. Byla to hodně dlouhá trasa (40 km).

Další týden jsem ze soukromých důvodů pauzoval. Následující sobota se odehrála na Šumavě. Tentokrát do oblasti Železné Rudy. Podnikli jsme už poněkolkáté klasickou trasu Železná Ruda – Polom – jezero Laka – Gerlova Huť – nad Samotami – Alžbětín.

Jezero Laka je nádherné místo, je nevyše položené jezero z osmi ledovcových na Šumavě a bylo dlouho dobu nepřístupné, díky vojenskému újezdu Dobrá voda a hraničnímu pásmu. Odlehlého jezera využili filmaři v 70. letech minulého století a natočili tady

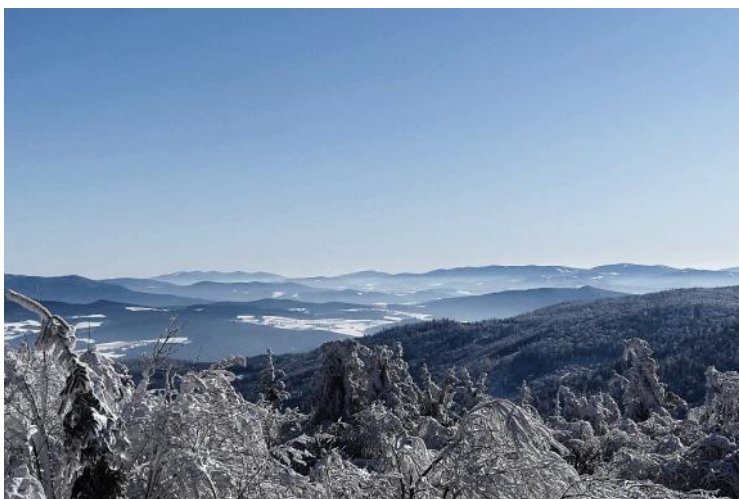
filmovou verzi opery Rusalka, ve které zpíval vodníka Eduard Haken.

Další víkend byl třídní. O pololetních prázdninách jsem tentokrát sám, protože jsem nesehnal parťáka, nakonec opět skončil v Krušných

Kurzova rozhledna na vrcholu Čerchova

horách. Původně jsem měl naplánován přejezd Šumavy z Modravy do Železné Rudy, ale protože v oblasti měl být velký vítr, zvolil jsem oblast s klidnějším počasím. Sice také mocně sněžilo k poledni i

Výhled z Čerchova

poprchávalo, ale větrno tu nebylo. Původně jsem chtěl startovat na Perninku, ale protože v noci byl takový přívál sněhu, že nebylo kde auto nechat, musel jsem volit jiné místo. I stopy od nádraží byly zaváté vrstvou sněhu. Chtěl jsem zastavit na křižovatce polních cest a silnice pod Plešivcem, ale i zda byla vrstva sněhu. Sotva se dalo po silnici projet. A tak jsem skončil opět v Božím Daru.

Za hustého sněžení a později i

deště jsem to vzal po hřebeni směrem na Hřebečnou okolo Mrtvého rybníka. Na pláních na Hřebečné bylo v minulosti několik cínových dolů. Dochoval se tu důl ze 16. století (důl Mauritius je dnes přístupný v době nekoronavirové).

O kousek dál je Červená jáma, pozůstatek propadlého dolu. Sjel jsem na kraj Abertam a po loukách mířil na spodní okraj Hřebečné. Vystoupal jsem na Slatinskou cestu a po ní se vrátil zpět k autu.

Druhý den jsme si v sobotu i v neděli zopakovali Mariánské Lázně a Slavkovský les. Obě trasy byly podobné jako před 14 dny, akorát na vyhlídce těsně pod vrchem Lysina bylo hezké počasí, a tak jsme se mohli rozhlédnout do kraje. Je odtud vidět část Českého lesa přes kotlinu Mariánských Lázní od Dyleně až po Přimdu. Z výstupové cesty na Lysinu je vidět i na druhou stranu směrem na Vladař a Doupovské hory.

Po Slavkovském lese jsem se opět vrátil na Šumavu. Byla to druhá sólová akce. Měl jsem v plánu dojet z Železné Rudy až do Klatov, protože sníh držel v celé republice. Ale jak to bývá, z plánů se občas stávají aeroplány a uletí. Pěšky jsem vystoupal prázdnou sjezdovku Samoty a pokračoval na Gerlovu Huť. Za krásného počasí jsem projel okolo bývalé sklárny ve Starém Brunstu u Křemelné a jal se objíždět hřeben Pancíř – Můstek – Prenet směrem na Javornou přes bývalé Šmazý mezi vrcholy Sup a Jedlová. Chtěl jsem

sjet ke kapličky U Studánek u Onoho Světa a dále údolím říčky Jelenka se dostat do Strážova a pak přejet předhůří Šumavy do Klatov. Jenže na rozcestí pod Jedlovou horou jsem špatně odbočil a také uvažoval nelogicky. Proč cesta stále stoupá, když „Studánky“ jsou dole. Čím víc cesta stoupala, tím více jsem makal. Moje znamení Býk mělo zase červeno před očima. A světe div se, po dvou kilometrech jsem vyspěl na vrchol Můstku. Krásný výhled na celou

**SPŠ STROJNICKÁ A SOŠ
PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ**

Klatovská 109,
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice,
371 510 825 - sekretariát.

Šumavu sejmul býkovi červený hadr z očí. A tak jsem po krátkém odpočinku a relaxaci změnil plán na pomyslný aeroplán. Přeci nepojedu zpět do údolí, když jsem vystoupal na hřeben. A tak jsem se vydal opačným směrem. Cestu lemowały krásné výhledy na jižní i západní Šumavu ozářenou sluncem. A tak jsem se přes sedlo u Tomandlova křížku, Pancíř a Hoffmanky postupně dostal na Belvédér. Část Železné Rudy jsem prošel pěšky a okolo hřbitova jsem ještě zajel pod rotu Debrník a do Alžbětína. O oblasti Železné Rudy píše také již dříve zmiňovaný Karel Klostermann ve svém díle

Kdo viděl Železnou Rudu před dvaceti lety, užasne asi na pokrokem; kdo tady celou tu dobu žil v klínu přírody, ten se asi nezbaví pocitu hlubokého žalu.

Pohodlnou stezkou stoupáme k šedivému temeni vysokého Javoru i na zubatý vrchol Jezerní hory; možná, že při tom v duchu velebíte obětavé ruce, které skrz husté kořánky, přes rozbředlé mokřiny i přes tvrdá, rozeklaná skaliska vybudowały a urovnaly tyto stezky. Ach, ano, dávám vám za pravdu,

ale přece jen bych radši, kdyby všechno bylo jako dřív.

A ještě něco: Nová doba všechno nivelizuje. Turisté si užívají pohodlí a člověk už nemusí své lásce k přírodě přinášet oběti; ochotná mašinka nás zbavuje nepohodlí a dopraví nás do samého středu útočiště přírody. Útočiště? Ale kdež, od té doby, co je tak lehce dostupné, už jím přestalo být. Dráha se na nic neptá, dopravuje bez výběru roztočivé poutníky, kteří nám dokáží požitky z přírody zošklivit; stávají se podivnou stafáží tohoto kraje.

Nedolehnu k nám už ani ozvěny úderů sekery, praktičtí lidé už pokáceli všechno, co tu kdysi stálo. Zato nás však pasoucí se dobytek obšťastní téměř uměleckou kulisou cinkotu zvonečků, ze které k nám pronikají útržky rozhovorů....

Jaképak myšlenky nás teď mohou u Černého jezera napadnout? Snad ne o krásné rusalce, která si podle pověsti zvolila jezero za své sídlo, když před tím zanevřela na svět kvůli nešťastné lásce? Že by se tady nechala lákat novotami, vynořila se ze svého křišťálového paláce a opustila temné hlubiny jen proto, aby navštívila nového výrobce papučí? Bezpochyby si tato sličná blondýnka opatří novou suknicí zvanou turnýra. Bude se v ní vyjímat stejně, jako křemenité cesty na Javoru....

Druhý den byla neděle a já jsem se s kamarádem vydal na Čerchov, nejvyšší vrchol Českého lesa. Jeli jsme do Klenčí a přes Výhledy jsme se dostali na vrchol. Alespoň jsem si vynahradil to, že nemohu do Alp, kam každou zimu jezdím sjezdovat. Počasí bylo krásné a tak mimo nich byla vidět nejen Haltrava, kus Bavorska, ale mohl jsem zavzpomínat pohledem i na oblast Železné Rudy, kde jsem včera lyžoval.

Při sestupu jsem na vlastní kůži prožil vánoční říkanku, nesu nesu koledu, upadl jsem s ní na ledu. A tak jsem od Výhledů (stalo se to ve svahu kousek pod nimi na jednom potůčku, který jsme překračovali) sestupoval v -18° C do Klenčí na nádraží s naraženými žebry. Čekárna byla pochopitelně zavřená, vlak jel za hodinu a okolní hospody corona také zamkla na sedm západů. Sedět se na venkovní lavičce se v té zimě nedalo a tak jsem si pochod prodloužil obcházením nádražní budovy jako pes obchází horkou kaši a ještě jsem se u toho kroutil bolestí. Aby toho nebylo málo, v Domažlicích jsme opět museli vydržet nepohodlí. Souprava, která pendluje mezi Plzní a Domažlicemi se stala u Jižního nádraží nástrojem sebevraždy. Není divu. Je to smutná daň lockdownů a corona-križe. Někdo to prostě psychicky nedá. Zpoždění bylo tak velké, že jsem dveře bytu odemýkal několik minut po zákazu vycházení... Konečně jsem si mohl úraz ošetřit stahovákem a mastí.

*(Pokračování příště)
Pro školní zpravodaj © 2021*

I my dinosauři se chráníme.

Foto JG